

idees

Adéu,
senyor
ColomRAMÓN
De España

La formació de l'esperit nacional ha estat una constant de TV-3 des de la seva ja llunyana fundació, però mai, fins que CiU va guanyar les últimes eleccions, s'havia arribat a les actuals cotes de sectarisme monotemàtic i servilisme al poder. Com vam poder comprovar no fa gaires nits, aquí el cap de la tribu truca a la seva televisió i, després de consultar l'agenda, diu quin dia i a quina hora vol ser entrevistat, i els seus desitjos es fan realitat encara que s'hagi d'alterar la programació prevista. Tot el que no contribueixi a la construcció nacional és prescindible:

per això l'eutanàsia aplicada al canal 3XL –on sempre es colava alguna excel·lent sèrie britànica– o al programa *Millenium*, de **Ramon Colom**, que presentava uns temes que anaven més enllà de la realitat catalana i en el qual de vegades apareixia gent que parlava idiomes tan incomprensibles i minoritaris com l'espanyol o l'anglès.

O et mires el melic amb delectació o te'n vas al carrer: aquest sembla que sigui el subtext actual de TV-3, la televisió del casteller, del boletaire, del culer i de l'independentista. En lloc de *Millenium*, emetran *Odissees*,

¡TV-3 ens roba!
en comptes
d'informació, ens
endossa propaganda

una sèrie documental que –i oh, sorpresa!– passa revista a fets històrics catalans; és a dir, una mica més de formació de l'esperit nacional. I al senyor **Colom** i els seus cosmopolites convidats, que els bombin, ja que no contribuïen gens a la construcció de la pàtria: i però si de vegades fins i tot s'hi havia colat algun infecte bofetiler com el que això firma!

I, de passada, que ens bombin també a tots els que no compartim l'ideari nacionalista. Els diners dels nostres impostos són molt ben rebuts per finançar una televisió suposadament pública que, en realitat, només va dirigida a una part de la societat, però a canvi ja no ens donen ni el *Millenium*. Si això no és un espoli, que baixi Déu i ho vegi: ¡TV-3 ens roba! I en comptes d'informació, ens endossa propaganda; mentre a les tertúlies, invent basat en la pluralitat, tothom opina el mateix. TV-3 ja no és una televisió pública: és una vergonya nacional. ≡

«Si la gent pateix hi ha més perill d'extremismes»

PETROS MÀRKARIS Escriptor. Publica l'assaig 'La espada de Damocles'

ANDRÉS MOURENZA
ATENES

Quan Petros Màrkaris va anunciar a Grècia la seva intenció de publicar una trilogia de novel·les sobre la crisi, un periodista li va preguntar si la crisi duraria tant: «Doni gràcies si només dóna per a tres novel·les». Ara, amb Grècia en el cinquè any de recessió i Màrkaris concentrat en l'escriptura de la tercera entrega (la segona arribarà a Espanya al novembre), medita iniciar un quart llibre del comissari Kostas Jaritos lluitant contra el crim enmig de la crisi grega. Mentrestant, Tusquets llança un compendi dels seus assajos sobre la crisi *La espada de Damocles*: realitat pura, dura i grisa. La seva visió és lúcida, però desprèn un gran pessimisme sobre el futur de Grècia i d'Europa.

–A *Orientalisme*, Edward Said parla de la dificultat dels pobles orientals per fer que la seva veu se senti. ¿Ens passa el mateix als països del sud d'Europa, incapaços d'evitar que ens pengin l'etiqueta de gauduls i corruptes?

–Les característiques d'una persona o una nació rarament són creats per ella, sinó imposades per altres. La gent del nord i del centre d'Europa ha creat una imatge del sud i les imatges poden tenir més força que la realitat. Quan els holandesos, finlandesos i alemanys vénen a Grècia, o a Espanya, de vacances, diuen: ¡Quina costa tan bonica, quin mar tan blau! No entenen que aquest mar blau i aquesta bonica costa estan relacionats amb una cultura antiga. No dic que la nostra cultura sigui millor o pitjor, però és diferent. No pots esperar que els grecs, italians i espanyols actuïn com a alemanys. És impossible. Només hi ha una manera de contrarestar aquesta actitud i és que els intel·lectuals, escriptors i artistes del sud s'uneixin i alcin la veu per explicar que la nostra cultura és

▶▶ L'escriptor grec Petros Màrkaris, fa uns dies a Atenes.

diferent de la del nord. La Unió Europea va ser creada en la diversitat. No es pot crear una Europa unisex.

–¿S'han perdut els valors europeus?

–Temo que la moneda comuna ha deixat de banda els valors comuns. S'ha identificat Europa amb l'euro i això és incorrecte.

–Escriu que una bona part de la culpa de la crisi grega és domèstica.

–La societat i els governs grecs tenen gran responsabilitat per haver uti-

litzat malament els diners. Però el tractament contra la crisi no l'administrem nosaltres, sinó que ens l'imposa gent que diu que sap com curar el nostre problema. I si el tractament no funciona, la culpa és del metge, no del pacient. A Portugal, Espanya, Grècia, Irlanda, la crisi va sorgir per diferents motius i, no obstant, s'estan aplicant les mateixes receptes. Els portuguesos han fet tot el que se'ls ha demanat però continuen patint i, tot i així, els exigeixen més ajustos. Quan apliques un tractament has de donar una esperança,

si no hi ha perspectiva de millora és inútil. Només ens diuen que hem de patir més i més i més.

–¿S'escampa, doncs, la desesperació entre els grecs?

–En l'àmbit europeu tothom parla de diners, ningú parla de què està passant amb la societat. No es tracta d'estadístiques, sinó de persones que pateixen. I quan la gent pateix, opta pels extrems. El partit neonazi Albada Daurada té cada vegada més suport. És molt perillós. El problema és que no tenim partits que puguin iniciar una oposició creïble. Els moviments espontanis [es refereix als indignats] tenen una vida breu. L'esquerra no té un programa creïble.

–Dibuixa una imatge molt negra.

–Un gran escriptor alemany, Heiner Müller, deia: «L'optimisme és simple falta d'informació». Des del 1989, l'esquerra ha fracassat. Jo mai vaig recolzar els règims socialistes, però servien per equilibrar el capitalisme, feien de contrapès. Aquest fracàs també està relacionat amb una mentalitat apolítica que s'ha anat desenvolupant especialment entre els joves, que creien que la UE solucionaria tots els seus problemes, i rebutjaven d'aquesta manera les ideologies i l'organització política. Ara que la Unió Europea és incapaç de resoldre els problemes, es troben perduts. I per això, el perill de reaccions violentes és més gran.

–¿Falta educació?

–Sí. Quan comencen a retallar, fins i tot a Alemanya, el primer que retallen és en educació i cultura. Significa que no els preocupa.

–Tot i així, a Grècia, continua havent-hi un panorama cultural molt actiu.

–Sí, és sorprenent però els grecs encara omplen els teatres. Ara es veu realment com estimen els grecs el teatre. I això és esperançador. ≡

POLS D'AUTORS

Temporada Alta obre el segon torneig de dramaturgia

J. C. S.
BARCELONA

«No som un país d'emprenedors, som un país de dramaturgs». És motiu més que suficient perquè el Festival Temporada Alta de Girona/Salt obri aquesta nit el segon Torneig de Dramaturgia Catalana amb vuit nous autors. A partir d'avui, i durant set dilluns consecutius, es disputarà aquest pols escènic amb textos de 40 minuts com a màxim, que els seus autors només poden assajar tres hores amb dos intèrprets que no coneixeran fins al mateix dia de la lectura i que votarà el públic assistent a la sala La Planeta de Girona.

El valencià Carles Alberola i el local Ferran Joanmiquel obren avui el programa en una llista amb quatre parelles que Jordi Casanovas, coordinador del torneig, ha confeccionat amb el criteri de «veterans contra joves, de mestres contra aspirants». Carles Batlle-Marc Angelet, Marta Buchaca-Joan Yago i David Plana-Blanca Bardagil completen els duels abans de les semifinals (12 i 26 de novembre) i la gran final (3 de desembre). En aquesta relació el mestre és, sens dubte, Carles Batlle, professor de la majoria de rivals a la Beckett o a l'Institut del Teatre.

PREMIS SINGULARS // La llista de participants es va tancar al maig i el text s'havia d'haver entregat fa un mes. Els premis, com l'any passat, són molt particulars: lot d'embotits de la zona per als guanyadors de la primera ronda, un cistell de bolets a les semifinals, i un sopar al Cellar de Can Roca per al guanyador. Jordi Galceran va ser qui es va asseure l'any passat a la taula. I el públic només paga un euro d'entrada per exercir de jurat popular. ≡